

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ် ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်
	ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၁၀၀၀
မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း	ကိုဆန်း
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင့်ပိုင်ပိုင် (နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
စာစစ်	ဟိန်းဆက်သွင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
	စုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၄
တန်ဖိုး	၁၁၀၀၀ ကျပ်

အကြည်တော်

မယ်သီတာ ဂျီကော ၊ အကြည်တော်
ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၅
စာ ၂၁၄ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ
(၁) မယ်သီတာ ဂျီကော

မယ်သီတာ
ဂျီတာ
အကြည်တော်

အပိုင်း (၁)

ကျောင်းသား အားကစားပွဲတော်။
တက္ကသိုလ်ကျောင်း၏ အဝင်ဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်

ကြီး။

ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြီးအောက်မှာမှ တက်ကြွလှုပ်ရှားနေကြသော
အရောင်အသွေးစုံ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ။ ပြုလုပ်ခဲ့လှသော ပွဲတော်မို့
ကျောင်းသားကျောင်းသူများ တက်ကြွစည်ကားလှသည်။

အားကစားပွဲများကလည်း စုံလင်လှတာကိုး။

ယဉ်ယဉ်ပျို အပျော်စိတ်များနှင့် ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်း
လိုက်သည်။

“ယဉ်ယဉ်ရေး... ဟေး... ယဉ်ယဉ်၊ မြန်မြန်လာ မြန်မြန်လာ”

ကျောင်းပေါက်ဝတွင် အရင်ရောက်နှင့်နေသော နီလာလင်းက
လှမ်းခေါ်သည်။

ယဉ်ယဉ်ပျို နီလာလင်းအနား အပြေးသွားလိုက်ပြီး နီလာလင်း
လက်ကိုဆွဲကာ

“ငါတို့ ဘာသွားကြည့်ကြမလဲ၊ ဘတ်စကတ်ဘော သွားကြည့်

ကြမလား”

သူ့စကားကို နီလာလင်းက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီး

“ဟာ မမိုက်ပါဘူး၊ ဘတ်စကတ်ဘောက ကလန်ကလား ပိန်
ညောင်တွေပဲရှိတာ မငမ်းချင်၊ အဲ... မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး သူတို့
ဘောင်းဘီတွေက အရှည်ကြီး”

ယဉ်ယဉ်ပျိုက နီလာလင်း အကြံကိုရိပ်မိကာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒါဆို စားပွဲတင်တင်းနစ် သွားကြည့်မလား၊ ဘောင်းဘီတိုလေး
တွေနဲ့လေ”

ဒါကိုလည်း နီလာလင်းက ခေါင်းခါပြီး

“ဟာ၊ အဲဒါလည်း မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ ဘောင်းဘီတိုဆိုပေမဲ့
ကျားကျားလျားလျား မဖြစ်ဘူး၊ မကြိုက်ဘူး”

ယဉ်ယဉ်ပျို စိတ်ညစ်သွားဟန်ဖြင့်

“ကဲ ဒါဖြင့် ဘာသွားကြည့်မလဲ”

“Boxxer ပွဲ”

“ဟင်”

နီလာလင်း၊ ယဉ်ယဉ်ပျို၏လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်နေသည်။
ယဉ်ယဉ်ပျိုက ခြေလှမ်းကို နောက်ပြန်ဆွဲရင်း

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း မလိုက်ချင်ဘူး၊ သွေးသံရဲရဲတွေ မကြည့်
ချင်ဘူးနော်၊

“မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး”

နီလာလင်းက ယဉ်ယဉ်ပျိုရဲ့လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်ရင်း

“လာပါဟ၊ နင်ကြိုက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီနေ့မှာ ဒဿ ထိုးလိမ့်မယ်”

နီလာလင်း စကားကြောင့် ယဉ်ယဉ်ပျို အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒဿ ဟုတ်လား၊ ဒဿက ဘယ်သူလဲ၊ တို့ကျောင်းမှာ ဒီလို
နာမည်မျိုးနဲ့လူ ရှိလို့လား”

ယဉ်ယဉ်ပျို အမေးကို နီလာလင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“နာမည်ရင်းက မင်းထင်တဲ့၊ အင်္ဂလိပ်စာ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်း

မယ်သိတာ ဂျီကာ

သား၊ လက်ငှေ့ထိုးရင် ကြမ်းလွန်းလို့ ဒဿဆိုပြီး ခေါ်ကြတာ၊ လူတွေ သိတာက ဒဿမင်းထင်တဲ့၊ ထိုင်းနယ်စပ်မှာလည်း သူက နာမည်ကြီးတယ်”

“ဟဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားက လက်ငှေ့ထိုးလား”

သူ့အမေးကို နီလာလင်းက

“ဟာ ထိုးတာပေါ့ဟ၊ လာ လာ၊ နောက်ကျပြီး ဒဿကြီးထိုးတာ မမိလိုက်ဘဲနေမယ်၊ မြန်မြန်လာ”

နီလာလင်း ဆွဲခေါ်ရာနောက် ယဉ်ယဉ်ပျို ယက်ကန်ယက်ကန် နှင့် ပါသွားရလေသည်။

Boxxer ပွဲရောက်တော့ ပွဲက အတော်စည်နေပြီ။ လူအများက တက်ကြွနေကြပြီး

“ဒဿ ဒဿ”

နှင့် ဒဿနာမည်ကို အကျယ်ကြီး အော်ဟစ်အားပေးနေကြသည်။

ကြီးဝိုင်းအတွင်းမှာတော့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် အာရုံစိုက်ရင်း ထိုးသတ်နေကြသည်။ ဒါကို ယဉ်ယဉ်ပျို က နီလာလင်းအား လက်တို့ပြီး

“ဟဲ့ နင်ပြောတဲ့ ဒဿက ဘယ်ဟာလဲ”

သူ့အမေးကို နီလာလင်းက လက်ညှိုးထိုးပြီး

“ဟိုမှာ အနီရောင်နဲ့လေဟာ”

နှစ်ယောက်စလုံးက ကျောင်းသားပွဲမို့ လက်ငှေ့ထိုးသည့် ခေါင်း စွပ်များ အပြည့်စွပ်ထားသည်မို့ ရုပ်ကို ကောင်းမွန်စွာမမြင်ရ။ ဒါကို ယဉ်ယဉ်ပျိုက သဲသဲမဲမဲကြည့်ပြီး

“ဟဲ့ လက်ငှေ့ထိုးတဲ့နှစ်ယောက်စလုံး ဘာလို့သွားခေါ်နေကြတာ လဲ”

သူ့စကားကို နီလာလင်းက

“ပေါက်ကရ၊ အဲဒါ လက်ငှေ့ထိုးတဲ့ အံကပ်တပ်ထားလို့ သွားဖုံး မြင့်နေတာပါဟ”

ယဉ်ယဉ်ပျိုက မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်

“သိပါဘူး၊ သွားခေါတွေအချင်းချင်း အမြင်ကတ်လို့ တက်ထိုး နေကြတာလားလို့။”

နီလာလင်း ယဉ်ယဉ်ပျိုကို မျက်စောင်းထိုးရင်း

“နင်ကတော့ လုပ်ပြီ”

ထိုစဉ်မှာပင်

“ဒဿရဲ့ ဘယ်ဝိုက်လက်သီး ထိပါပြီခင်ဗျာ၊ အပြာအသင်းက သိန်းဟန် ယိုင်သွားတယ်၊ ဒဿက လိုက်မထိုးဘူးခင်ဗျာ၊ ရပ်ကြည့်နေပါတယ်၊ တစ်ဖက်သားကို ညှာတာတဲ့သဘော၊ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်နဲ့ အပျော်တမ်းမို့ မလုပ်ချင်တဲ့သဘောပါ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ

“တောင်... တောင်... တောင်”

ခေါင်းလောင်းသံ။

“အချိန်စေ့သွားပါပြီခင်ဗျာ၊ အင်မတန်ကြည့်ကောင်းတဲ့ Boxxer ပွဲပါပဲ၊ ဒဿက အလဲမထိုးခဲ့တာမို့ ဒိုင်အဆုံးအဖြတ်နဲ့ အနိုင် အရှုံး သတ်မှတ်မှာပါ”

နီလာလင်းက ယဉ်ယဉ်ပျိုလက်ကိုဆွဲပြီး လက်ငှေ့စင်နားပြေး သွားကာ

“ဟေး၊ ဒဿ”

စင်အောက်မှ နီလာလင်းခေါ်သံကြောင့် ဒဿဝေ့ကြည့်သည်။ နောက် လက်ပြုပြီး အနောက်ဘက်သို့ လာရန် ညွှန်ပြသည်။

“၂၈၊ ၂၆၊ ၂၈၊ ၂၆၊ ၂၉၊ ၂၅”

“ဒိုင်သုံးဦးအမှတ်များနဲ့ ဒဿမင်းထင် အနိုင်ရရှိပါတယ်ခင်ဗျား” ဒဿ အနိုင်ရသည်မို့ လက်မြှောက်လိုက်သည်။ ဒါကို ယဉ်ယဉ်ပျို ကလည်း မိန်းကလေးမို့ မြင်သည်။

“ဟွန်း၊ ချိုင်းမွေးတွေနဲ့”

ဆောင်းနံနက်ခင်းမို့ ရာသီဥတုက အေးနေသည်။

စာသင်ချိန်နောက်မကျသေးသော်လည်း ယဉ်ယဉ်ပျို သွေးပူအောင်

ခြေလှမ်းကို အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။

မဆီမဆိုင် မနေ့ကတွေ့လိုက်ရသော ဒဿမင်းထင်ခေါ် ချိုင်းမွေးနဲ့ အစ်ကိုကြီးရုပ်က စိတ်ထဲပေါ်လာပြီး ပြုံးနေမိသေး၏။

မိန်းကလေးဆံပင်များလို ချိုင်းမွေးကို ဟိုက်လိုက်ဖောက်ဖို့ တမင်မွေးထားတာလားဟု တွေးမိပြီး ရယ်ချင်မိသွားသည်။

“ပန်းရောင်တဖြတ်၊ အနီရဲရဲတဖြတ်၊ အဖျားပိုင်းကအဖြူ၊ ဒါဆို အတော်လှမှာ”

စိတ်ကူးထဲ ပုံဖော်မိနေသေးသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်

“ယဉ်ယဉ်ပျို”

အတွေးမဆုံးမီ အနီးကပ်ခေါ်သံကြောင့် ယဉ်ယဉ်ပျို လန့်သွားမိသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

“ဒဿမင်းထင်”

မထင်မှတ်ဘဲ ဒဿမင်းထင်ကိုမြင်တော့ ရယ်ရမလို၊ ကြောက်ရမလို ဖြစ်နေမိသည်။

မနေ့ကလို အားကစားဝတ်စုံနှင့် မဟုတ်ဘဲ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဂျင်းအင်္ကျီ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားတော့ ယောက်ျားပီပီသသ ခန့်ခန့် ညားညားပုံတော့ မြင်နေရသည်။

အသေအချာကြည့်မှ ဘယ်ဘက်မျက်ခုံးမှာ အမာရွတ်တစ်ခုရှိနေပြီး မျက်ခုံးက ဆက်မနေ။ ဤသည်ကပဲ ပို၍ကြည့်ကောင်းနေသယောင်။

“ဪ ချိုင်းမွေးထားတာ ဒီနေရာ ပြန်ကပ်ဖို့ဖြစ်မယ်”

တွေးမိပြီး ခွဲခနဲ ရယ်မိမလို ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဒါကို ဒဿက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ဘာရယ်စရာပါလို့လဲ”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်မို့ ယဉ်ယဉ်ပျိုမှာ မျက်နှာပိုးမသတ်နိုင်။ အတန်ကြာမှ ရယ်ချင်စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး

“ဟိုလေ ရုတ်တရက်ကြီး တွေ့လိုက်ရတော့ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရလို့”

“ဪ”

မင်းထင်က ဘာမှပြန်မပြော။ ယဉ်ယဉ်ပျိုနှင့် ယှဉ်၍သာ လမ်းလျှောက်လိုက်လာသည်။ ခြေလှမ်း သုံး၊ လေးလှမ်းလောက် အတူလျှောက်

ပြီးမှ

“ယဉ်ယဉ်ပျို၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“မျက်လုံးနှစ်လုံး ပါနေလို့မြင်တယ်လေ၊ ဘာလို့လဲ”

“ဗျာ”

ယဉ်ယဉ်ပျိုစကားကြောင့် မင်းထင်ကြောင်သွားသည်။ နောက်မှ သဘောပေါက်ပြီး

“ဪ ဟုတ်သား၊ မျက်လုံးနှစ်လုံးပါနေလို့ မြင်ရတာပဲ၊ ဟဲ ဟဲ ကျွန်တော်က ယဉ်ယဉ်ပျိုကို ဘယ်လိုမှ မမြင်ဘူးဗျ”

ယဉ်ယဉ်ပျို မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားသည်။ ပြီးမှ

“ဟင် ဘာလို့”

သူ့အမေးကို မင်းထင်က ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြီး

“ဟဲ ဟဲ ဟိုလေ၊ အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးဆိုလို့၊ အဟဲ”

“ဟင့်”

ယဉ်ယဉ်ပျို ရှက်ရဲရဲလေး ဖြစ်သွားသည်။ လက်ဝှေ့သမားက ထင်ထားတာထက် စကားတတ်နေတာကိုး။ ထို့ကြောင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသည့်အနေဖြင့်

“ဟိုလေ၊ ကိုမင်းထင် လက်ဝှေ့ထိုးတာကြာပြီလား”

သူ့အမေးကို မင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး

“ကြာပြီလားဆိုတော့ ကြာပြီလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့၊ အဲ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဒီဘက်မှာတော့ မထိုးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာတော့ ထိုင်းနိုင်ငံနဲ့ နီးတော့လေ၊ ရွာဘုရားပွဲဖြစ်ရင် သူတို့လာလာစိန်ခေါ်ရင်တော့ နယ်ခံ အနေနဲ့ ထိုးရတယ်လေ၊ ဆိုရရင် မြန်မာအချင်းချင်းတော့ မထိုးဘူး၊ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ဆို ထိုးတယ်ပေါ့”

“ဪ”

ယဉ်ယဉ်ပျို အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ထိုတော့မှ မင်းထင်က တိုင်းရင်းသားဖြစ်၍ စကားအနည်းငယ်လေး ဝဲသယောင် ရှိတာကို သတိထားမိသည်။

သူ့ပုံစံကလည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် နှစ်လို့ဖွယ်ရှိသည်ကိုလည်း ပို၍ သတိထားမိသည်။

“နောက်ဆို ကျွန်တော်တို့ ရွာဘုရားပွဲတွေ ယဉ်ယဉ်ပျိုရောက်မှာပါ”

“ရှင်၊ ဘာလို့”

မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ယဉ်ယဉ်ပျို အံ့အားသင့်ပြီး ပြန်မေးသည်။ ဒါကို မင်းထင်က ယဉ်ယဉ်ပျိုကို ပြုံး၍ ပြန်ကြည့်ကာ

“အိမ်ထောင်ဖက်ဖြစ်သွားရင် တစ်ယောက်နေထိုင်ရာ တစ်ယောက် လိုက်ရတယ်လေ”

“ရှင်”

ရှုတ်တရက် စိတ်ထဲ ရှက်သွားမိသည်။ နောက်တော့ စိတ်ထဲတွင် တော့

“ချိုင်းမွေးနဲ့အစ်ကိုကြီးကတော့ လုပ်ပြီ”

ချယ်ရီ၊ ပိတောက်ရာသီများ ကာလရွေ့လျားလာတော့လည်း မင်းထင်နှင့် ယဉ်ယဉ်ပျိုတို့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ပိုနားလည်၍ သံယောဇဉ် ခိုင်မာလာသည်။

မနက်တိုင်း မင်းထင်က ယဉ်ယဉ်ပျိုတို့ အဆောင်ရှေ့ လာစောင့်ကာ ခေါ်သည်။ ကျောင်းတွင်လည်း စာသင်ချိန်မှလွဲ၍ တတွဲတွဲ။

အင်္ဂလိပ်စာမေဂျာနှင့် စိတ်ပညာမေဂျာကို ဖောက်ထားသော လမ်းကလေးသည်လည်း သူတို့နှစ်ဦး ခြေရာများကြောင့်ပင် ပိုနက်လာသယောင်။

ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် မနက်ပိုင်း ယဉ်ယဉ်ပျို ကျန်းမာရေးအတွက်ထပြေးချိန်တွေလည်း မင်းထင်က တတွဲတွဲ အမြဲပါသည်။ ကျန်းမာရေးကို အတူတူလုပ်ကြသည်မို့ ရင်းနှီးမှုက ပိုလာကြသည်။ ချစ်သူသက်တမ်း ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ သံယောဇဉ်တို့သည်လည်း ပို၍တိုးရင့်ခိုင်မာလာသည်ပေါ့။ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ပို၍နားလည်ရင်းနှီးလာကြသည်။

မင်းထင်မှာ ဝါသနာအရ လက်ဝှေ့ထိုးသူ ဖြစ်သော်လည်း မူရင်းစိတ်မှာ လွန်စွာနှိမ့်ချပြီး ယဉ်ကျေးသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။

အမြဲတစေ သူတစ်ပါးအား ကူညီချင်သူဖြစ်ပြီး ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ခြင်း လူတစ်ဖက်သားအား အနိုင်ထက်ပြုလိုစိတ် မရှိသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ရံဖန်ရံခါ၌ ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လှသော အတွေး

တချို့တော့ ရှိသည်။

“ယဉ်ယဉ်ရေ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ရင် တရားရုံးတက်လက်မှတ်ပဲ ထိုးမယ်၊ မင်္ဂလာတော့ မဆောင်ချင်ဘူးကွာ”

“ဟင်၊ ဘာလို့၊ မိန်းကလေးတွေဟာ တစ်သက်မှ တစ်မင်္ဂလာမို့ တင့်တောင့်တင့်တယ်လေး မင်္ဂလာဆောင်ချင်ကြတာပဲ မဟုတ်လား ဘာလို့လဲ”

ယဉ်ယဉ်ပျို၏ အမေးကို မင်းထင်က အလေးအနက်တွေးပြီး

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ကွာ၊ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမကိစ္စက လူသိမခံတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ အဲဒါနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ယဉ်ယဉ်ပျိုအမေးကို မင်းထင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဆိုင်တယ်လေ၊ မင်္ဂလာဆောင်တာက မိဘဆွေမျိုး၊ အပေါင်း အသင်းတွေဖိတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကျွန်မတို့ ဒီနေ့ကစပြီး ဟင်းဟင်းနော်၊ လူကြီးတွေကိုလည်း အသိပေးပြီးပြီနော်၊ ဒါကြောင့် တရားဝင် ဝိဝါဟတော့ မှာနော်၊ လာမတားကြနဲ့ ဟင်း ဟင်း ဆိုတာမျိုးကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား”

မင်းထင်ပြောလိုက်မှ ယဉ်ယဉ်ပျို မျက်လုံးပြူးပြီး

“ဟယ် ရှင်ပြောလိုက်မှ ရှက်စရာကြီး”

ဒါကို မင်းထင်က ဆက်၍

“နောက်ပြီးရှိသေးတယ်၊ လူရှေ့သူရှေ့ ဝတ်ကောင်းစားလှနဲ့ မင်္ဂလာခုတင်ကြီးကိုပြုပြီး တွေ့တယ်နော်၊ ဒီခုတင်ကြီးပေါ်မှာနော်၊ ဟင်း ဟင်း ကျွန်တော်တို့ ကျွန်မတို့ကို အဖေတို့အမေတို့ အဆိုးမဆိုနဲ့နော်၊ ဟင်း ဟင်း ဒီခုတင်ကြီး မြင်တယ်နော်၊ ဟင်းဟင်း အသိပေးထားပြီးပြီနော်၊ နောက်မှ ခုတင်ကြီး လှုပ်တယ်၊ လှုပ်တယ် လာမလုပ်နဲ့”

မင်းထင်စကားကြောင့် ယဉ်ယဉ်ပျို မျက်နှာလေးရဲသွားပြီး မျက်နှာကို လက်နှင့်ပြန်အုပ်ကာ

“ဟယ် ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ရှက်စရာတွေ”

ဒါကို မင်းထင်က မပြီးသေး။

“နောက်ပြီး ရှိသေးတယ်၊ ဝယ်ထားတဲ့ မင်္ဂလာဘီရိုကြီးပြုပြီး မင်္ဂလာပွဲပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒါတွေချွတ်ပြီး ဒီမှာထည့်မှာနော်၊ ဟီဟီ နော်”

“ဟယ် တော်ပါတော့ဆို”

“ရှိသေးတယ်၊ မင်္ဂလာခန်းထဲဝင်ရင်လည်း ကျန်တဲ့သူတွေက ကြီးတားပြီး နင်တို့အာဝါဟချင် နွားသိုးကြီးပြတ်တော့ မရဘူး၊ ဒီမှာ ငါတို့ကို ပိုက်ဆံပေးပြီးမှဝင် ဆိုပြီး ကိုယ်လင်ကိုယ်မယား ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်ရင် တောင် သူများက ပိုက်ဆံကောက်သေး”

“ကဲ တော်ပါပြီ”

ယဉ်ယဉ်ပျိုပျိုမျက်နှာ အတော်ရဲနေပေပြီ။ မင်းထင်က မပြီးသေး။

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ညကျရင်လည်း ကောင်းကောင်းမအိပ်ရဘူး၊ အိမ်ခေါင်မိုး ခဲနဲ့ချပြီး ခဲဖိုးဆိုတာတွေက လာဦးမှာ၊ နောက်ပြီး အတွဲ ချောင်းတတ်သူတွေကို မင်္ဂလာပွဲကြီးနဲ့ အသိပေးသလိုဖြစ်ပြီး”

ယဉ်ယဉ်ပျို မင်းထင်ရဲ့ပါးစပ်ကို အတင်းပြေးပိတ်ပြီး

“ကဲ..တော်ပါပြီ၊ လက်မှတ်ပဲ ထိုးတော့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ရာသီဥတုက သာယာပါသည်။

မှန်ပေသည်။ လောက၌ အတင်းအပြောခံရဆုံးပွဲကို ပြပါဆိုလျှင် မင်္ဂလာပွဲကိုသာ ပြရပေမည်။

သတို့သမီးဝတ်စုံမှစ၍ မိတ်ကပ်အဆုံး အားလုံးဟာ ပြောစရာ ချည်း ဖြစ်သည်။ လှရင်လည်း လှလို့၊ မလှရင်လည်း မလှလို့ အပြောခံရသည်။

“ဟယ် သတို့သမီးက မိတ်ကပ် ဘယ်လိုပြင်ထားလဲ မသိဘူး၊ ရုပ်ကိုတောင်မမှတ်မိဘူး”

“အေးလေ၊ ရွှေတွေက အတူတွေ ငှားဝတ်ထားတာဖြစ်မယ် မပြောင်မယောင်နဲ့ ”

“သတို့သားကလည်း ရုပ်ဆိုးလိုက်တာဟယ် တာတေကို လန်ရောပဲ၊ လူ့နောက်ကို မိတ်ကပ်က မနည်းပြေးလိုက်နေရတယ်”

“မျက်နှာတစ်ကွင်းပဲ ကွက်ဖြူနေတော့ ဖားပျံကို အရည်ဆုတ်ထားသလိုပဲ”

“အေးလေ၊ အရပ်ကလည်းပုသေး၊ ပိုက်ဆံရှိလို့ မိန်းမရတယ်

ဆိုတာ ဒီကောင်မျိုးနေမှာ”

ဒါတင်မက မင်္ဂလာပွဲ လာသူအချင်းချင်းလည်း အလွတ်မပေး။

“ဟယ် ဟိုကောင်မ ဝတ်ထားတာကြည့်စမ်း၊ လာတာက ဆိုက်ကားနဲ့”

“ဟုတ်ပဟယ်၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ အားမနာ၊ အစိမ်းဝမ်းဆက်ကြီး ဝတ်လာတာ”

“ဟိုကောင်မလည်းကြည့်ဦး၊ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ထည့်တော့ ငါးရာ၊ တစ်မိသားစုလုံးခေါ်ပြီး လာစားနေတာ”

ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ။

“ကောင်မလေးက ရည်းစားအများကြီးထားပြီးမှ ဒီကောင့်ကို ဘာလို့ယူလဲ မသိဘူး”

“ဟဲ့ ဒီကောင်ကလည်း အရင်မိန်းမကြီးရှိတယ် ကြားတယ်နော်”

ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လားမသိ။ ငယ်ကျိုးငယ်နာလည်း အကုန် ကြားရပေမည်။

ရှိသေးတယ်။

“ဟဲ့ သတို့သမီးအဖေက အကြွေးတွေ အများကြီးဆိုလား”

“သူတို့သာ မျှော်လင့်နေတာ၊ သတို့သားကလည်း အခွံကြီးပဲ ရှိတော့တာ”

မင်္ဂလာရှိသောပွဲ၌ မင်္ဂလာမရှိသော သတင်းများ အကြားရဆုံးပွဲကို မင်္ဂလာပွဲဟု ခေါ်တွင်ပါသည်။

စာရေးသူ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ စောကြည်ဖြူ ဖြစ်ပြီး အဘ ဦးထွန်းနိုင်၊ အမိ ဒေါ်ညွန့်နွယ်တို့မှ မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်း (၇)ယောက်အနက် (၆)ယောက် မြောက်သားဖြစ်ပြီး ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် ကိုကိုကြီး ကလောင်အမည်ဖြင့် စာပေနယ်သို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် အကြည်တော် ကလောင်အမည်ဖြင့် လုံးချင်း ဝတ္ထုများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ကဝေပျို၏နိဒါန်း၊ ဘီလူး၊ ကျောက်သင်ပုန်းတွေ မိုးထားတဲ့အိမ်၊ ရွှေမိုးသည်း၊ နတ်နေကိုင်း မှစ၍ လုံးချင်းဝတ္ထုပေါင်း (၆၀)ကျော် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ရုပ်ရှင်ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းအနေဖြင့် ဘီလူး ၊ ကျောက်သင်ပုန်းတွေ မိုးထားတဲ့အိမ် ၊ ဟော့ရှော့ ၁/၂/၃ မှစ၍ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းပေါင်း ၃၀ ကျော် ရေးသားခဲ့သည်။ ဇော်က ကနေသည် ဝတ္ထုဖြင့် ၂၀၀၉ ခုနှစ် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆု အကယ်ဒမီ (၂) ဆု ဆွတ်ခူးပေးနိုင်ခဲ့သည်။

၉-၁-၂၀၂၂ ရက်နေ့တွင် ၉၆ပါးသောရောဂါဖြင့် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန်သည်။
